

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de març del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit presentat el 12-10-2017, la representació processal del Sr. H.C.N. formulava emparant-se en la Llei 30/2014 qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, demanda contra les mercantils XXX, SA i XXX, SA, sol·licitant es dictés Sentència condemnant aquestes darreres a:

- Emetre i publicar en llurs mitjans de comunicació i a les seves costes, la notícia de la resolució de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en el marc del procediment urgent i preferent de l'article 41.1 de la Constitució (Aute del 25 de juliol de 2017- referències TSJC-0000172/2017- Urgent i Preferent 41.1 CA 0000027/2017), i que l'emissió i publicació sigui feta de forma equivalent i proporcional a aquelles en que es va cometre la intromissió il·legítima, a saber pel que fa a la societat XXX com a primer titular de les seves informacions al vespre en dia laborable i desenvolupat en primera notícia, i pel que fa al XXX, també en dia laborable, com a primera informació d'obertura en la seva versió digital, i que en quan a la versió paper, que es publiqui la notícia com a principal titular de portada, i en la primera pàgina imparella, en la qual s'ha de fer referència a la resolució, que s'ha de poder llegir en la seva versió digital a la pàgina web diariandorra.ad;

- Emetre i publicar, cas només que els defenents hagin fet oposició a la demanda, en els mateixos mitjans de comunicació, format i a les seves costes, la sentència que en el seu dia recaigui en el present judici;

- Destruir en tot cas la diligència de declaració del Sr. H.C.N., així com facilitar si escau el nom de les persones, societats o entitats a qui s'hagi lliurat còpia d'aquell document;

- Pagar cada una de les societats defenents al Sr. H.C.N. la suma de 3.000.-euros en concepte d'indemnització, més les costes processals d'aquest judici, només en el cas que hagin fet oposició a la demanda, donat que si les parts s'aplanen a les pretensions formulades, i procedeixen a l'emissió i publicació de la notícia de la resolució de la sala civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra el 25 de juliol del 2017, la indemnització podrà ser estimada a un euro simbòlic.

II.- En data 26-10-2017, la representació processal de les societats XXX, SA i XXX, SA, contestava oposant-se a les pretensions articulades de contrari tot i sol·licitant es dictés Sentència desestimant en la seva totalitat la demanda interposada i subsidiàriament dictar Sentència en el sentit expressat en el cos de l'escrit, imposant a l'adversa les costes judicials ocasionades, incloses les despeses derivades de la intervenció d'advocat i de procurador.

III.- Practicades les proves proposades i una volta evacuats per les parts els seus respectius escrits de conclusions, en data 3-9-2018 requeia Sentència amb la següent part decisòria:

"DECIDEIXO:

Primer.- Estimar de forma substancial la demanda formulada per la representació processal del Sr. H.C.N. contra les societats XXX SA i XXX, SA i condemnar aquestes darreres a publicar i emetre en els mateixos mitjans de comunicació, format i a les seves costes, la resolució que posi fi al present procediment judicial.

Segon.- Condemnar les societats XXX, SA i XXX, SA a pagar cadascuna d'elles la suma de 3.000.-euros en concepte d'indemnització del perjudici causat al demandant per raó de la intromissió il·legítima al seu dret a la intimitat, majorada dels interessos legals comptadors des de la fermesa de la present resolució judicial.

Tercer.- Fer imposició a la part defenent de les costes judicials ocasionades, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador de l'agent."

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de les societats XXX, SA i XXX, SA, i per escrit de conclusions de data 7-1-2019 interessa la seva revocació i desestimació íntegra de la demanda sigui pels motius principals o els subsidiaris que s'indicaven el tot amb imposició al Sr. C. de les costes ocasionades en ambdues instàncies.

La representació processal del Sr. C. s'oposa al recurs articulat interessant la confirmació íntegra de la decisió recorreguda amb imposició de les costes corresponents a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- ANTECEDENTS D'INTERÈS:

El dia 10-4-2017, el Sr. H. C. compareixia, en qualitat d'inculpat, davant del Batlle instructor en el marc del sumari 8000176/2015, estenent-se una diligència judicial en que se l'informava dels seus drets constitucionals. El mateix s'acollia al seu dret a no contestar preguntes i lliurava un escrit mecanografiat de manifestacions que s'incorporava al sumari de referència. Aquesta declaració judicial contenia les dades personals del Sr. C. relatives entre altres al seu domicili i número del seu passaport.

L'endemà (11-4-2017), la versió digital del XXX (propietat de XXX, SA), incloïa una notícia actualitzada a les 9'15 hores en que, entre altres, es destacava la negativa del Sr. C. a declarar i s'incorporava una còpia íntegra tant de la diligència judicial estesa per la Batlle instructora com de les seves manifestacions escrites. XXX I XXX, SA, incloïa un reportatge en suport vídeo a la seva pàgina web que incloïa una captura d'imatge dels documents judicials assenyalats.

En data 12-4-2017, el Sr. C. considerant que les publicacions ans indicades havien revelat determinades dades personals, articulava davant del Batlle de guàrdia, un procediment urgent i preferent a l'empara de les previsions de l'art. 41.1 de la Constitució que resultava resolt en grau d'apel·lació per Aute d'aquesta Sala de 25-7-2017 estimatori del recurs interposat contra la Resolució del Sr. Batlle de 3-5-2017. En aquest sentit es declarava que XXX, SA i XXX, SA havien vulnerat el dret a la intimitat de l'instant respecte de la difusió del seu número de passaport i del domicili privat, i alhora ordenava el cessament de la intromissió il·legítima.

Per tal d'obtenir reparació de la vulneració declarada per aquesta Sala, el Sr. C., a l'empara de les previsions de la Llei 30/2014 qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, articulava la demanda que ha originat les presents actuacions en que introduïa les concretes pretensions que han resultat identificades en el primer antecedent de fet.

La representació processal de la mercantil demandada s'oposava a la demanda sostenint essencialment que en atenció a la concreta pretensió introduïda pel demandant, no es podia entrar a valorar si el Sr. C. havia

experimentat un dany i si concorria la necessària relació causal entre el mateix i l'actuació de les demandades i que en no poder-se declarar la major, això era la vulneració a la intimitat denunciada de contrari, dequeia la menor, és a dir la seva reparació. Afegia que el pronunciament de la Sala adoptat en el procediment urgent i preferent previ, no tenia autoritat de cosa jutjada per imperi legal (art. 17 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials) i per tant no podia servir de fonament d'una demanda en que exclusivament es demanava la reparació i indemnització del dany causat de manera que la demanda havia de ser desestimada. Per altra part, negava la vulneració al dret a la intimitat del Sr. C. en considerar la publicació realitzada de la notícia venia motivada per la necessitat d'acreditar davant del lector o oient, la certesa de la notícia publicada el que en definitiva la legitimava, insistint però en tot cas que en el present procediment no es podia examinar l'eventual vulneració dels drets del Sr. C. en no haver estat introduït per la contrapart en el debat processal. Amb caire subsidiari rebutja les indemnitzacions reclamades de contrari considerant que aquestes no s'ajustaven a les disposicions de la Llei 30/2014. En un altre ordre d'idees, sostenia que les dades que haurien estat revelades segons la part demandant, eren les relatives al domicili del seu patrocinat i al número del seu passaport, i en aquest context la publicació en les modalitats que interessa la demandant no s'adequava al principi de proporcionalitat i equivalència resultant de la Llei i per tant sols haurien de ser publicats en els mateixos mitjans i condicions que aquells en que intervenia la publicació inicial. En relació als criteris de valoració del perjudici invocat defensava que no es podia perdre de perspectiva la transcendència global que tenia en la societat andorrana els diferents procediments judicials que afectaven directa o indirectament el demandant, de manera que la publicació de la notícia era perfectament justificada. Afegia que el domicili particular del Sr. C. no era una dada confidencial ateses les particularitats del país sense que alhora es fonamentés la indemnització sol·licitada en la divulgació del número de passaport, considerant que no existia cap tipus de perjudici susceptible de ser indemnitzat i malgrat la presumpció simple de perjudici establerta en la Llei aquesta no era irrefragable. Finalment considerava que tampoc es podia donar lloc a la destrucció dels documents que de contrari es sol·licitava en no trobar-se aquesta pretensió inclosa en els pronunciaments de l'art. 20 de la Llei i que sols podia pretendre que s'esborrés la dada relativa al domicili del seu representat però no la destrucció del document com sia que el mateix contenia altra informació que mai va ser qüestionada.

La Sentència dictada per la Sra. Batlle estima substancialment la demanda articulada condemnant XXX, SA i XXX, SA a publicar i emetre en els mateixos mitjans de comunicació, format i a les seves costes, la resolució que posi fi al present procediment judicial, condemnant-les alhora a satisfer 3.000.- € cadascuna al Sr. C. en concepte d'indemnització del

perjudici causat més els interessos legals i a pagar la totalitat de les costes judicials ocasionades.

Contra aquesta Resolució s'alça la representació processal de XXX, SA i XXX, SA amb fonament als motius d'apel·lació que s'examinen en el mateix ordre en que han estat interposats.

II.- En primer lloc, insistia en que en un procediment fonamentat en l'article 20 de la Llei 30/2014 era necessari, com a previ imprescindible, qualificar la intromissió en la vida privada com a il·legítima a partir del moment que constituïa el fonament de la indemnització reclamada. No obstant, en el seu escrit de demanda, la representació processal del Sr. C. s'havia limitat a introduir una pretensió d'indemnització sense però demanar a la Batllia declarar la intromissió com a il·legítima, sense demostrar tampoc aquest caràcter, i que en haver-ho admès la Batllia en la Sentència dictada havia estatutit *ultra o extra petita*. Afegia ensems que per a considerar que la intromissió era il·legítima es fonamentava en l'Aute d'aquesta Sala de 25-7-2017 ometent però que el mateix no tenia autoritat de cosa jutjada en mèrits de l'art. 17 de la LTPJ, i si bé podia haver-se emprat com a element de prova, insistia en que la part demandant no havia mai demanat la constatació de la intromissió il·legítima. Referia que la seva argumentació es veia corroborada per la Sentència d'aquest Tribunal de 23-3-2017 (TSJC-409/2016) en que la part demandant introduïa com a previ una pretensió declarativa quant a la intromissió il·legítima als drets d'autor i d'imatge i una volta la mateixa es considera que concorria, el Tribunal fixava una indemnització.

En relació al concret greuge que s'articula per part de les societats recurrents dues són les qüestions que han de ser examinades. En primer terme escaurà determinar si la Sentència dictada per la Sra. Batlle incorre en incongruència per raó d'haver atorgat una indemnització al Sr. C. sense que es demanés la constatació d'una intromissió il·legítima en la esfera de la seva vida privada. Posteriorment escaurà determinar si el fet per part de la Sentència recorreguda de fonamentar la seva decisió en l'Aute dictat per aquesta Sala en data 25-7-2017 pel qual el resolvia definitivament el procediment urgent i preferent articulat, suposava menystenir la Llei i més constretament l'art. 17 de la LTPJ quan disposa que les decisions adoptades a l'empara del procediment de l'art. 41.1 de la Constitució no poden tenir en cap cas autoritat de cosa jutjada.

Quant a la primera de les indicades qüestions, el principi de congruència pretén assegurar que la resposta judicial s'ajusti als termes en que les parts han configurat el debat, havent-se de pronunciar el Tribunal sobre tots els punts que li són sotmesos, no podent concedir més del que demanava l'agent (incongruència *ultra petita*), ni una cosa diferent a la

sol·licitada (incongruència *extra petita*), ni atorgant menys del que admet el demandat (incongruència *citra petita*). Quant a la tasca de valoració de tota eventual incongruència, aquesta ha d'intervenir confrontant la part dispositiva de la Sentència amb l'objecte del procediment delimitat pels seus elements subjectius, objectius, "causa petendi" i petitum. Això però, no suposa que els òrgans jurisdiccionals es trobin vinculats de manera rígida pels pediments articulats per les parts en els seus escrits rectors o els raonaments jurídics esgrimits en suport als mateixos. En efecte d'una banda el principi "iura novit curia" permet al Jutge fonamentar la seva decisió en preceptes legals o només jurídiques que resultin de pertinent aplicació al supòsit examinat i això encara que no haguessin estat invocades pels litigants. D'altra part, l'òrgan judicial només es troba vinculat per l'essència del que ha resultat demanat i discutit en el procediment i no per la literalitat de les concretes pretensions exercitades tal i com hagin estat formalment sol·licitades pels litigants, de manera que no existirà incongruència quan el Tribunal es pronunciï sobre una pretensió que encara que pogués no haver estat formal o expressament exercitada, resultava implícita o era conseqüència ineludible o necessària de les pretensions articulades o de la qüestió principal debatuda en el procediment.

Aquest darrer supòsit és aquell que concorre en el supòsit que s'examina doncs malgrat no sol·licitar-se expressament en l'escrit de demanda per part de la representació processal del Sr. C., la pretensió indemnitzatòria i reparadora que s'articula requereix de manera imprescindible que concorri el dany (aquí la intromissió il·legítima en determinats aspectes de la vida privada de l'instant), de manera que la jutjadora a quo havia de verificar la seva efectiva concurrència com a previ necessari i això encara que la part no hagués introduït expressament la pretensió declarativa en els termes que assenyala la recurrent. En conseqüència cap mena d'incongruència pot imputar-se a la Sentència recorreguda.

En relació al segon dels interrogants assenyalats indicarem el següent. Quant l'article 17 de la LTPJ disposa en relació al procediment urgent i preferent de l'article 41.1: "Les decisions en aquesta matèria no podran tenir en cap cas l'autoritat de la cosa jutjada (...)", introdueix una excepció a l'accepció material de la cosa jutjada, és a dir a la funció negativa o excloent, que respon al principi general del Dret "non bis in idem", evitant la multiplicitat de processos sobre el mateix objecte i la contradicció entre resolucions judicials com es troba regulada en l'article 88 de la Constitució. Malgrat el que acabem de dir, totes les sentències, fins i tot les dictades en els processos seguits a l'empara del procediment urgent i preferent de l'art. 41.1 de la Constitució, produeixen efectes prejudicials, i és que una cosa és l'absència de cosa jutjada material de les sentències

dictades en aquest tipus de processos, i altre diferent, l'efecte positiu que es desplegarà en tota la seva amplitud, com a condicionant lògic, prejudicial o condicionant de futures resolucions en l'ulterior procediment declaratiu connex.

Afegirem en tot cas, que el debat que la part pretén introduir en relació a la cosa jutjada resulta estèril a partir del moment en que com ja hem pogut precisar anteriorment, la representació processal del Sr. C. una acció de naturalesa reparadora per la difusió de les seves dades personals a través de publicacions efectuades, que comporta necessàriament i de manera implícita hagi de valorar-se novament l'eventual afectació dels drets del demandant, aquest cop però ja no des de la perspectiva de l'art. 41.1 de la Constitució sinó de la Llei 30/2014.

Finalment, quant a la referència que es realitza a la Sentència d'aquesta Sala TSJC-409/2016, el fet que la part pogués perseguir en primer lloc una declaració de lesió de determinats drets d'autor i posteriorment exigir reparació i que la Sentència acollís ambdós pretensions no invalida la teoria de que el mer exercici d'una acció en reparació/indemnització porta implícita la prèvia constatació d'una lesió en els drets del que ho demana com hem pogut raonar.

En atenció a tot l'exposat, el primer motiu del recurs articulat ha de ser rebutjat.

III.- El segon motiu que s'introdueix, discuteix les consideracions contingudes en el IIIer Considerant de la Sentència d'instància. Afirmar que malgrat no haver estat demanat per la part demandant, la Sentència valorava la prova respecte la suposada intromissió il·legítima quan no era competent per a fer-ho i endemés per a fer-ho no feia més que reproduir els termes de la Sentència de 25-7-2017 infringint les disposicions de l'article 17 de la LTPJ, sense que el Batlle realitzés la seva pròpia anàlisi dels fets ocorreguts.

Aquest motiu del recurs també ha de ser rebutjat en atenció al mateix aparell argumental que hem pogut avançar en l'anterior apartat. En aquest sentit reiterarem que la constatació de la intromissió il·legítima en determinats aspectes de la vida privada i personal del peticionari no només es troba implícitament incorporada a la pretensió d'indemnització sinó que en constitueix la major sense quina efectiva concurrència la seva reparació es inviable. En conseqüència la competència de la Sra. Batlle resultava inqüestionable.

Quant al fet que en l'apartat relatiu a la valoració de la prova es reproduïxi "in extenso" la resolució d'aquesta Sala, destacarem que el que

ha fet Sra. Batlle en realitat ha estat admetre l'eficàcia positiva o perjudicial de la valoració realitzada per constatar que no s'havia aportat cap element nou que permetés concloure en sentit diferent a com ho havíem pogut fer, és a dir que concorria la intromissió il·legítima denunciada, i aquest raonament ha de ser ratificat en aquesta alçada.

IV.- Sosté també la part recurrent que es varen publicar les dades personals del C. només amb la finalitat d'acreditar la certesa de la informació publicada i sense en cap moment moure's amb l'ànim de vulnerar la seva intimitat. Afegia que en tot cas es tractava d'un empresari conegut a Andorra quines dades personals relatives al seu domicili i passaport es trobaven a l'abast de moltes persones. En aquesta eventualitat considerava que calia realitzar una acurada ponderació dels interessos en joc de manera que la publicació resultava legítima i així s'havia de declarar per aquest Tribunal, sense que per aquest extrem pogués tenir cap influència la Sentència de 25-7-2017.

El dret a la intimitat (art. 14 de la Constitució) té vocació a assegurar a tot individu una parcel·la reservada de la seva vida, precepte aquest que cal relacionar amb el dret a la dignitat de la persona -que recordem és un dels principis inspiradors de l'acció de l'Estat andorrà- (article 1 i 4 de la Constitució), en front a l'acció i el coneixement dels demés, ja sigui poders públics o simples particulars. En definitiva, el dret a la intimitat atribueix al seu titular el poder de preservar l'àmbit personal i àdhuc familiar de la seva vida, front a la divulgació no volguda, per part de tercers. En el supòsit examinat, es tracta en definitiva de verificar l'adequació d'aquest dret amb altre també de naturalesa fonamental com pot ser el dret a la informació (art. 12 de la Constitució). Aquest darrer no només és un dret fonamental de tota persona sinó que també persegueix la formació d'una opinió pública lliure i plural, extrem aquest que constitueix un dels pilars en que es vertebra qualsevol societat d'un Estat de dret, democràtic i social com el nostre. És cert que en determinats supòsits la llibertat informativa pot ser considerada com a prevalent sobre els drets de la personalitat, però aquesta realitat no és absoluta sinó que cal ponderar-la al cas per cas, és a dir que cal que la informació no només sigui veraç sinó que també ha de resultar rellevant per a la formació de l'opinió pública sobre assumptes d'interès general i amb rellevància pública.

Si bé la convocatòria judicial del Sr. C. i la divulgació de la seva declaració, en atenció al context en que intervenia, podia participar de la llibertat/necessitat informativa atès que, com destacàvem en la nostra Sentència de 25-7-2017, el Sr. C. és una persona amb projecció econòmica i social al país, que la notícia publicada revestia d'interès públic a partir del moment en que afectava a fets de rellevància penal i s'incardinava en el procés de gran ressò a Andorra relatiu a la intervenció de l'entitat XXX, SA

de la qual el demandant n'era soci majoritari. No és menys cert però que les dades relatives al domicili del demandant i al seu número de passaport, excedeixen clarament la finalitat informativa, i tampoc s'albira en que la seva difusió podia participar en la autenticació de la notícia efectuada com ho sustenta la part recurrent. En definitiva es tracta de dades personalíssimes que no poden ser divulgades sense consentiment del seu titular, el que aquí no va succeir. A partir del moment en que les mercantils demandades no varen adoptar les precaucions necessàries per a preservar ni el domicili ni el número de passaport del Sr. C. en el moment en que varen publicar la seva declaració, la intromissió il·legítima es troba caracteritzada.

En conseqüència també el motiu del recurs articulat ha de veure's abocat al fracàs.

V.- El recurrent també discrepa al respecte de les pretensions indemnitzatòries que eren articulades i les modalitats en que havien estat valorades per la Sra. Batlle, sostenint que les mateixes resultaven desproporcionades en atenció al temps i forma en que les notícies s'havien publicat.

Aquest motiu del recurs ha de ser rebutjat. En efecte, la Sentència de la Sra. Batlle preveu que "la Sentència ferma que recaigui al terme del present procediment s'emeti i es publiqui en els mateixos mitjans de comunicació i en el mateix format i a les costes de la part defenent". En conseqüència no només la reparació acordada resulta totalment proporcional a la intromissió il·legítima realitzada sinó que endemés queda perfectament enquadrada en els termes de l'article 20.e) de la Llei.

VI.- També s'oposa la representació processal de les societats recurrents a la indemnització econòmica establerta considerant que el propi Sr. C. havia informat a la Batllia que no havia sofert cap perjudici a rel de les publicacions, tractant-se això no d'una renúncia a un dret sinó a una afirmació expressa de la pròpia part de la seva inexistència.

La Sra. Batlle efectua una anàlisi que compartim plenament. En efecte si bé inicialment en la declaració que el Sr. C. va realitzar (folis 179 i ss) davant la Batlle instructora en ser-li efectuat el corresponent oferiment d'accions, negava haver experimentat cap perjudici, immediatament després i per raó de la intervenció de la seva lletrada, referia haver patit un perjudici "més moral que material: de lo material, no en tic cap" (sic). Les indicacions del Sr. C. han de ser valorades en la seva globalitat i no només en la part que poden beneficiar les mercantils recurrents, i si s'examina la declaració realitzada pel demandant des d'aquest cànon, no en resulta que

el mateix negués de manera clara, inequívoca i concloent, haver patit la lesió amb fonament a la qual ara reclama.

També ha de rebutjar-se aquest motiu del recurs.

VII.- El darrer greuge intervé al respecte de la quantificació de la indemnització establerta. Es sosté que a diferència del que raonava la jutjadora “a quo”, les dades personals del Sr. C. mai foren publicades en la versió escrita del diari sinó que eren exclusivament accessibles en la plataforma digital d'aquest mitjà de premsa i durant un curt interval de temps, de manera que molt poca gent hi hauria accedit. Quant a la plataforma digital de XXX la notícia sols hi va ser publicada uns cinc segons i la visualització de la gravació no permetia llegir les dades de referència. En aquesta eventualitat considera que la indemnització no hauria de ser superior a l'euro simbòlic tot i insistint que cap d'aquells elements de valoració que estableix l'art. 34 de la Llei 30/2014 quedava reunit, i que en tot cas la mateixa mai podria ser superior a l'euro simbòlic.

En la Sentència dictada, la Sra. Batlle transcriu els diferents paràmetres de valoració que resulten de l'article 34 a que ens acabem de referir, i seguidament recorda les modalitats en que s'havia produït la difusió de les dades del peticionari. Afegia que si bé la vulneració havia intervingut durant un termini limitat (24 hores), els suports emprats i el fet de que les notícies fossin accessibles a través de les pàgines webs dels esmentats mitjans de premsa i comunicació comportava que poguessin ser accessibles des de qualsevol indret del món, considerant que en aquest context la suma reclamada (3.000.- €) es trobava perfectament ajustada a dret.

En relació a aquest raonament hem de precisar el següent. Malgrat el Diari d'Andorra pugui ser un dels mitjans de premsa de major projecció en el país, la notícia no va ser publicada en la seva versió escrita (diari) sinó que apareixia exclusivament en la versió digital de manera que el menysteniment als drets del demandant es provocava exclusivament per aquesta via. Quant a la notícia emesa per XXX, SA, va aparèixer publicada durant un lapse de temps molt breu. En tot cas, ambdós mitjans de comunicació han eliminat les dades de constant referència de les notícies corresponents de manera que la intromissió denunciada apareix com a limitada. Tampoc podem obviar que, al respecte de la divulgació de la dada relativa al domicili, el propi Sr. C. en la declaració prestada davant la Batlle instructora admetia que “... és cert que en part com defensaven algunes publicacions, el meu domicili pot ser conegut, per ser una persona coneguda” i que ja en l'escrit de demanda, s'admetia una reparació econòmica simbòlica d'un euro en l'eventualitat que les societats demandades s'aplanessin a les restants pretensions, d'on resulta que per

al peticionari revestia més transcendència la reparació material a través de publicació en els mitjans corresponents de la Sentència definitiva, que la econòmica.

En aquesta eventualitat, la indemnització que proposa XXX SA i XXX SA en UN EURO (1.-€) simbòlic apareix ajustada a dret, havent de revocar-se la sentència dictada fixant la indemnització en la suma indicada.

VIII.- L'estimació encara que parcial del recurs d'apel·lació articulat, comporta que no hagi de fer-se pronunciament al respecte d'els costes ocasionades en aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR parcialment el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal de les societats XXX, SA i XXX, SA contra la Sentència de 3-9-2018, revocant exclusivament el punt segon de la seva part decisòria disposant que la indemnització econòmica a satisfer per cadascuna de les societats recurrents pel perjudici causat al Sr. H.C.N. per raó de la intromissió il·legítima al seu dret a la intimitat, s'ha de fixar en la suma de UN EURO (1.€), tot i confirmant, els seus restants pronunciaments.

No escau fer pronunciament al respecte de les costes ocasionades en aquesta alçada

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-